

Petr Feld, rodák z Brna, narozen roku 1960 byl chlapcem, když začala okupace Rusy v jeho vlasti. Byl sice malý kluk, ale vzpomínky na osudný den má živě v paměti. Byl zrovna u babičky a 20. srpna 1968 prohlásil: „Už se těším na další den.“ Tuhle větu již nikdy nevysloví.

Režim negativně ovlivnil jeho dětství. Jako každé dítě tehdejší doby musel chodit do Pionýra. Nikdy to však nevnímal jako zábavu. Žil ve strachu z toho, že by prohlásil něco nevhodného a byli by s rodinou potrestáni. Nemohl si s nikým plně popovídat o svých pocitech.

S rodiči využili příležitosti cestovat, dokud to jen šlo. Mohli vycestovat pouze do spřátelených zemí Sovětského svazu, ale i za to byli vděční. K emigraci se nikdy nerozhodli. Nechtěli nechat celý dosavadní život za sebou.

Rodiče neměl ve straně. Kvůli tomu nemohl studovat jeho vysněný obor – architekturu. Věděl, že by nemělo smysl se na školu hlásit. Vystudoval tedy stavební fakultu.

Bylo mu neoficiálně nabídnuto místo ve straně. On však ke komunistům choval (a do teď chová) velký odpor. Zúčastnil se dvou protestů vůči režimu. Z Mikulova sledoval Rakousko a toužil po svobodě. Po revoluci se jel do Vídně se svým kamarádem podívat a splnil si tak svůj malý sen.

Při privatizaci nikdo netoužil po jeho pracovišti a tak byl spolu se svými spolupracovníky propuštěn. Začal podnikat a později si k tomu našel i druhou práci. Podnikání se věnuje dodnes.

Z okna jeho domu šel vidět ruský nápis, v překladu: „Okupanti běžte domů.“ Rusové se nápis snažili zakrýt vápnem, avšak časem vystoupil na povrch. Když se měl dům, na němž se nápis nacházel, bourat rozhodl se zakročit. Ozval se Paměti národa. Díky němu se zachoval jediný ruský nápis z dob okupace.

Životním posláním pana Felda je dle jeho slov šíření vděčnosti za svobodu. A to jest krásné poslání pro dnešní generaci, kde si možná spousta z nás neuvědomuje, že svoboda nebyla vždy samozřejmostí.